

Sygn. akt I UK 128/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania P. M. reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową matkę D. M.
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K.
o ustalenie niepełnosprawności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej P. M. reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową matkę D. M. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w N.
z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt IV Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w N. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w N. z 16 kwietnia 2014 r. i oddalił odwołanie P. M. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego D. M. od orzeczenia o niepełnosprawności Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z 22 stycznia 2013 r.

Strona odwołująca się zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości. Zarzucono naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 227 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 391 k.p.c., a także przepisów prawa materialnego - § 2 ust. 1 pkt 3

rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (Dz.U. Nr 17, poz. 162, ze zm.) w zw. z art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 127 poz. 721, ze zm.).

Jako okoliczności mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych budzących poważne wątpliwości, to jest:

(-) „czy opinia dotycząca oceny niezdolności do samodzielnej egzystencji małoletniego dziecka z uwagi na upośledzenie umysłowe może być wydana przez biegłego lekarza legitymującego się świadectwem potwierdzającym umiejętności w zakresie orzecznictwa lekarskiego, uzyskany w trybie określonym w przepisach o zawodzie lekarza dla świadectw potwierdzających umiejętności z zakresu innych dziedzin medycyny, tj. psychiatrii dla osób dorosłych, a nie posiadającego umiejętności z zakresu psychiatrii dziecięcej”;

(-) „jakie środki dowodowe mogą być zgłaszane dla udowodnienia okoliczności, które mogą mieć istotne znaczenie w procesie ustalania czy schorzenia małoletniego są tego rodzaju, że uzasadniają konieczność stałej opieki.”

Strona skarżąca argumentowała, że wyjaśnienia wymaga czy w tego rodzaju sprawach, w których kluczową kwestię stanowi ustalenie konieczności stałej opieki, oprócz dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy odpowiedniej specjalności dopuszczalne jest przeprowadzenie także dowodu z opinii poradni psychologiczno-pedagogicznej, logopedy, pedagoga, zaświadczenia psychiatry dziecięcego o stanie zdrowia małoletniego na okoliczności, które dotyczą funkcjonowania małoletniego z upośledzeniem umysłowym w życiu rodzinnym, społecznym i szkolnym. Dalej, twierdziła, że istotną kwestię stanowi odpowiedź na pytanie, jaką rolę dowodową odgrywają w procesie o ustalenie stałej opieki małoletniego zaświadczenia psychiatry dziecięcego o stanie zdrowia, opinia nauczyciela, opinia logopedy.

Ponadto, wskazano na istnienie potrzeby wykładni § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 lat – jako

przepisu budzącego poważne wątpliwości interpretacyjne co do definicji upośledzenia umyślowego; czy prawidłowe jest ustalenie poziomu upośledzenia umyślowego lekkiego i umiarkowanego, czy poziomu lekkiego lub poziomu umiarkowanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Strona skarżąca powołała się na istnienie w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalonym jest stanowisko, że wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego rozpoznanie kasacji powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane oraz wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen; dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienie SN z 1 kwietnia 2015 r., I PK 233/14, LEX nr 1678064 oraz powołane tam orzeczenia). Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienia SN z 25 października 2007 r. V CSK 356/07, LEX nr 621243, czy z 6 czerwca 2012 r., I UK 113/12, LEX nr 1675224). Dodatkowo, rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub poważnych wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź

w drodze prostego zastosowania przepisów (przykładowo postanowienia SN: z 19 lutego 2014 r., I PK 270/13, LEX nr 1646097 i z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934 - wraz powołanymi tam orzeczeniami).

Strona skarżąca nie wykazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej. Zagadnienia sformułowane we wniosku nie zostały powiązane z przepisami prawa. Wniosek nie zawiera również argumentacji wskazującej na ich istotność w znaczeniu przedstawionym powyżej. Skarżąca zagadnienia te sprowadziła do konieczności wskazania katalogu środków dowodowych w sprawach dotyczących orzekania o niepełnosprawności oraz kryteriów oceny ich ważności, co z natury rzeczy wymaga odniesienia się do okoliczności konkretnej sprawy. Tym samym wniosek nie zawiera problemu prawnego o ogólnej naturze, który odpowiadałby konstrukcji istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Rozważając z kolei twierdzenie o istnieniu potrzeby wykładni § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 lat, przepis ten stanowi, że do stanów chorobowych, które uzasadniają konieczność stałej opieki lub pomocy dziecku, należy upośledzenie umysłowe, począwszy od upośledzenia w stopniu umiarkowanym. Przepis ten jest jednoznaczny. Wątpliwości sformułowane przez stronę skarżącą tylko pozornie dotyczą wykładni pojęcia „upośledzenie umysłowe”, w rzeczywistości sprowadzają się do kwestionowania ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości odnośnie rozumienia pojęcia „upośledzenie w stopniu umiarkowanym” jako stanu chorobowego uzasadniającego konieczność stałej opieki lub pomocy dziecku. W oparciu o opinie biegłych sądowych ustalił, że w tej sprawie niepełnosprawność małoletniego nie uzasadniała konieczności stałej opieki lub pomocy ze względu na poziom upośledzenia umysłowego.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji .